

Laura Lee Guhrke

Grofova igra zapeljevanja

Samska dekleta: 4. knjiga

Prevod:
Esther Košir

Za Aarona
Zaradi pisalnega stroja.
No, kje je zdaj moj *steampunk*?

1. poglavje

VES SVET JE ODER IN MOŠKI IN ŽENSKE
ZGOLJ IGRALCI: NASTOPAJO IN SPET ODHAJAJO
IN VSAK IGRA V ŽIVLJENJU RAZNE VLOGE. I
WILLIAM SHAKESPEARE

London, maj 1896

Daisy Merrick je ostala brez službe. Takšne okoliščine niso bile nič neobičajnega, kajti Daisy se je v prav tej dotični zagati znašla že velikokrat prej. Nekateri ljudje, vključno z njeno sestro, so krivdo za njeno nenehno spreminjanje službenega položaja pripisovali izključno njej, medtem ko je bilo po Daisyjinem mnenju takšno

1 Kakor vam drago (William Shakespeare; prevod Oton Župančič; DZS, 1968 – op. prev.)

razmišljanje skrajno nepravično. Današnji dan je bil odličen primer za to.

Od ogorčenosti je vsa nasršena odkorakala iz pisarn podjetja Pettigrew in Finch, kjer jo je vodja strojepisk pravkar obvestila, da njenih uslug ne potrebujejo več. In ne, je dodala vodja, nihče od nadrejenih ne vidi, zakaj bi ugodili njeni prošnji in ji napisali priporočilno pismo. Zaradi njenega brezsravnega obnašanja tako ali tako ni bilo moč podati pozitivnih referenc.

»Jaz sem se obnašala brezsravno?« si je mrmrala, ko se je ustavila na pločniku, da bi v gostem prometu, ki je mašil ulico Threadneedle Street, poiskala kakšen mimoidoči omnibus. »Gospoda Pettigrewa bi moralo biti sram!«

Ko jo je v sobi, kjer so hranili pisarniški material, tisti gentleman stisnil v kot, jo prijel za roke in ji izpovedal svojo globoko gorečo strast, je po zgledu vsake dostojne ženske njegovo osvajanje seveda zavrnila. Kakor koli že, ko jo je njena nadrejena, gospa Witherspoon, kmalu zatem obvestila, da se je njeno službeno razmerje izteklo, Daisy svoje službe ni mogla rešiti niti z ogorčenim pojasnilom. Gospod Pettigrew, jo je vzvišeno in z rahlim nasmeškom opomnila vodja strojepisk, je bil eden od ustanovitvenih partnerjev zelo uglednega finančnega podjetja, Daisy Merrick pa samo nepomembna strojepiska.

Izza vogala se je prikazal omnibus, Daisy pa je pomahala z roko, da bi poklicala vozilo na konjsko vprego. Ko se je ustavilo, se je povzpela nanj in odštela tri penije za vožnjo domov. Omnibus se je začel premikati in sedla na prost sedež ter začela razmišljati, na kakšen način bi bilo najboljše razložiti Lucy, da so jo spet dali na čevelj.

Čeprav je vedela, da krivde za to ni bilo mogoče pripisati njej, se je tudi zavedala, da bo njena sestra na te stvari najbrž gledala drugače. Lucy ji bo zdrdrala vse ustne opomine, ki jih je bila zaradi ostrega jezika v treh mesecih službovanja pri podjetju Pettigrew in Finch deležna s strani svoje nadrejene. Lucy bo Daisy tudi nedvomno opomnila, da je bil gospod Pettigrew pred enim tednom priča takšnemu oštevanju, da jo je začel božati po roki, takoj ko je starejša ženska odšla, da je njeno odkritost opisal kot 'osvežitev', skupaj z zagotovilom, da ni imela nobenega razloga za skrb, češ da bo 'že poskrbel zanjo'.

Zna se zgoditi, da jo bo Lucy morila tudi s tem, kako jo je posvarila pred zagotovili gospoda Pettigrewa in kako brezskrbno je ravnala Daisy, ko ni upoštevala njenih opozoril.

Daisy se je ugriznila v ustnico. Če se ozre nazaj, bi seveda lahko rekla, da je vedela, da bi morala poslušati Lucy in gospoda Pettigrewa obvestiti, da je vsakršno vmešavanje odveč in da ne potrebuje njegovega

posredovanja pri njeni nadrejeni. S takšnim dejanjem bi se tej zagati lahko izognila. Ampak dejstvo, da je imela njena sestra vedno o vsem prav, je bilo včasih tako obremenjujoče, da je Daisy nemalokrat začutila nekakšno neustavljivo potrebo, da bi se Lucyjinim dobronamernim nasvetom v celoti zoperstavila. In tako je bilo tudi tokrat.

Nesrečni službeni incidenti seveda niso nikoli doleteli njene sestre. Lucy, je pomislila Daisy zavidljivo, je bila poosebljena taktičnost. Če bi se okrogli, stari in prepoteni gospod Pettigrew spravljal nanjo – jo prijel za roko, ji izpovedal svoja strastna čustva do nje, ji obljubil sprejemljiv mesečni dohodek in hišo v 'diskretni' soseski, Lucy ne bi niti trenila z očmi. Kar se da spoštljivo bi ga seznanila, da ni takšne sorte ženska in da zagotovo ne bi hotel onečastiti nobenega od njiju z neokusnimi domnevami glede vrlin svoje zaposlene. S tako uradnim, čistunskim, deviško obarvanim govorom – skupaj z rahlim opomnikom, naj pomisli na svojo ženo in otroke – bi gospoda Pettigrewa, enega londonskih najpomembnejših poslovnežev, nedvomno spravila v zadrego kot porednega šolarja. Z dolgim nosom bi se umaknil iz sobe in vsa zgodba bi šla mimo nje.

Kakor koli že, Daisy ni bila iz takšnega testa. Odprtih ust je dve sekundi začudeno strmela v prepoten obraz gospoda Pettigrewa, nato pa na tisti svoj značilni način

bleknila prvo stvar, ki ji je padla na pamet: »Ampak tako ste *stari!*«

Njen spontani odziv je zapečatil Daisyjino usodo. Namesto da bi se iz prostora, kjer so hranili pisarniški material, osramočen umaknil, je užaljeni gospod Pettigrew odšel z ranjenim moškim dostojanstvom in Daisy je v manj kot letu dni izgubila že četrto zaposlitev.

Videti je bilo, da je v težavah vedno pristala zaradi svojega ostrega in neposrednega jezika. Ko je delala za neko modno šiviljo, je ugotovila, da večina žensk ni marala slišati resnice glede izbire oblačil. Kadar so jo v prodajnem salonu povprašali za mnenje, svoji bogati, a obilni stranki, ki je oboževala srebrni saten, ne bi smela povedati, da je bila v njem videti debela.

Daisy ni imela sreče niti kot guvernanta. Baronove hčerke, jo je obvestila lady Barrow, se ne igrajo kot neka lahkomišelná dekleta. Svojih pobarvank niso krasile s podobami oranžnih travnikov, zelenega neba in deklic z vijoličastimi lasmi. Ni jim bilo treba seštevati ali se učiti dolgega deljenja. Ne, baronove hčerke so šivale najlepše gobeline, slikale najlepše replike italijanskih umetnikov in izdelovale nekoristne – ampak najlepše – drobnarije za svoje prijateljice. Ko je Daisy pripomnila, da je to bedasto, so jo iz Kenta osramočeno poslali nazaj domov.

Kot strojepiska za pravno pisarno Ledbetter in Ghent je na svoji koži občutila, da gospod Ledbetter ni

maral, da nepomembna strojepiska v njegovih pravnih dopisih opozarja na pravopisne napake.

In zdaj še gospod Pettigrew – mogočni in vplivni bankir ter pohotni prostak. Spet ena izkušnja več, je pomislila z vzdihom. Ženska, ki je hodila v službo, bi se z nečastnimi ponudbami močnejšega spola morala spoprijeti bolj taktično.

Bo že kako. Daisy je na zadevo skušala pogledati s filozofskega stališča. Skomignila je in si za uho zatlačila ohlapen pramen ognjeno rdečih las. Vse bo še dobro, si je rekla, ko se je naslonila nazaj na sedež in se skozi okno zagledala v opečnate stavbe založniških hiš, ki so se raztezale po ulici Fleet Street. Hujše bi bilo, če bi se brez vsega znašla na cesti. Tako pa je bila Lucy lastnica agencije za zaposlovanje in po nekaj neizogibnih nizih 'opozorila sem te, kaj se bo zgodilo' bo njena sestra vztrajala pri tem, da ji poišče novo službo.

Daisy ni hotela dajati vtisa, da je nehvaležna, vendar Lucyjine ustrežljivosti preprosto ni mogla pozdraviti s posebnim navdušenjem. Njena sestra je imela v navadi, da je vedno razmišljala zgolj o praktičnem vidiku njenega položaja, tako da se ni nikoli vprašala, ali so bile naloge na delovnem mestu zanimive. Daisy je pomislila na lady Barrow, gospoda Ledbetterja in gospoda Pettigrewa in si rekla, da si bo tokrat službo morda poiskala sama. Morda bo pri izbiri imela bolj srečno roko.

Kako bi bila vesela, je pomislila, če bi lahko naznanila svoji sestri, da je sicer res izgubila službo pri podjetju Pettigrew in Finch, da pa si je takoj našla drugo zaposlitev. Lucy je tako ne bi mogla spet ošiniti s tistim obupanim pogledom in razočarano vzdihniti, če bi za svojo službeno težavo že poskrbela sama.

Omnibus je zapeljal mimo založniškega podjetja Saxon in Company in Daisy je pomislila na ducat rokopisov, ki so ležali doma v predalih njene pisalne mize. Nasmehnila se je. Nič več se ne bi smela samo ljubiteljsko ukvarjati s pisanjem – postati bi morala prava pisateljica. Prav to je konec koncev naredila tudi njena prijateljica Emma in pri tem požela velik uspeh.

Lucy to ne bi bilo všeč. Ne glede na to, da je bila Emma vzoren primer, Lucy ni nikdar spodbujala Daisyjinih literarnih ambicij. Poklic je bil skrajno nehvaležen, je pogosto izpostavila, veliko je bilo zavrnitev in kritik. In plača, če je sploh bila, je bila neredna in običajno obupno nizka. Za Emmo to seveda ni bila težava, ker se je poročila z založnikom, premožnim vikontom, za Daisy in njeno sestro pa je bil prihodek življenjskega pomena. Samski dekleti, čisto sami na svetu, sta za svoje preživetje morali poskrbeti sami.

Omnibus se je ustavil na ulici Bouverie Street, da bi pobral novega potnika, in ko je Daisy strmela v ime ulice, napisano na vogalu stavbe, jo je nenadoma nekaj

prešini. Bouverie Street je bila ulica, kjer je imel Emmin soprog, vikont Marlowe, svoje pisarne. Mar ni nenavadno, da je nekdo ustavil prav njen omnibus samo eno ulico proč od založniške hiše Marlowe Publishing, in to v trenutku, ko je ravno razmišljala o tem, da bi postala pisateljica?

To, je spoznala, ni bilo naključje. To je bila Usoda.

Omnibus se je spet začel premikati naprej in Daisy je skočila na noge. Nagnila se je čez sopotnika, ki je sedel zraven nje, potegnila za vrstico in pozvonila, ter drugega potnika zaradi novega postanka spravila v slabo voljo. Ko je voznik pritisnil na zavorni mehanizem, se je vozilo zazibalo, in da bi ostala na svojih nogah, je Daisy z eno roko zgrabila medeninast ročaj nad glavo, drugo dlan pa pritisnila na slamnik, da ne bi odletel proč. Ko je bilo vozilo enkrat popolnoma pri miru, se je začela premikati proti prednjemu delu, ne ozirajoč se na sovražne poglede sopotnikov.

Izstopila je in počakala na pločniku, ko je nekoliko više na ulici Bouverie Street gledala opečnato stavbo na naslednjem vogalu. Možnost, da bi objavili njena dela, je bila skoraj nična, ampak Daisy se ni zmenila za to. Prepričana, da je usoda hotela, da postane pisateljica, je začela hoditi proti Marlowe Publishingu.

Daisy ni bila samo jezična in impulzivna, temveč tudi neozdravljiva optimistka.

Na premierah je bil vedno cel hudič.

Sebastian Grant, grof Avermore, je hodil gor in dol po hrastovih tleh v zaodrju Old Vica, bil je tako nervozen, da ni mogel sedeti. Njegovo zadnjo igro so uprizorili že pred toliko časa, da je pozabil, kakšne so bile premiere.

»Obsojena je na propad,« je mrmral, ko je hodil gor in dol. »Že moja zadnja igra je bila prava polomija, ta je pa še slabša. Žal mi je, da tega klobasanja nisem sežgal, ko sem imel priložnost za to.«

Večina ljudi bi obnemela, če bi slišali, na kakšen način svoje delo kritizira najslavnejši angleški romanopisec in dramatik, ampak njegov prijatelj markiz Kayneški je Sebastianove obsodbe svoje nove igre poslušal s potrpljenjem človeka, ki jo vse to slišal že prej. »Stavim, da ne verjameš niti eni izrečeni besedi.«

»O, pa ji. Ta igra je za en drek.« Sebastian je prišel do skrajnega konca odra in se obrnil, da bi začel hoditi v nasprotni smeri nazaj. »Največji drek, kar sem ga kdaj napisal.«

»To vedno rečeš.«

»Vem, ampak tokrat je res.«

Zdelo se je, da na Phillipa s tem ni naredil nobenega vtisa. Z eno ramo se je naslonil na podporni steber in prekrižal roke ter opazoval svojega prijatelja med hojo gor in dol. »Nekatere stvari se nikoli ne spremenijo.«

»Pojdi domov, preden se začne nočna mora,« je dodal mrakobno, ne oziraje se na Phillipov zamrmran komentar. »Trpel boš, če jo boš gledal.«

»Mar v njej ni nič takšnega, kar bi bilo vredno ogleda?«

»Začetek je še kar obetaven,« je nerad priznal, »ampak v drugem dejanju se vsa zgodba podre.«

»Hm-hm.«

»Zaplet je tako nezanimiv, da bi bilo vseeno, če ga ne bi bilo.«

»Hm-hm.«

»Kar zadeva zasnovu ...« Sebastian se je ustavil in si s posmehljivim zvokom skuštral lase. »Vsa zgodba temelji na bednem nesporazumu.«

»Potem si v dobri družbi. Ducat Shakespearjevih komedij temelji na nesporazumu.«

»Zaradi česar je Shakespeare precenjen.«

Phillip je prasn timer tako glasen smeh, da ga je prijatelj zmedeno ošinil, ko je šel mimo njega. »Kaj je tako smešno?«

»Le ti premoreš toliko arogance, da si dovoliš Shakespearja označiti za precenjenega.«

Sebastian v tem ni videl nobene duhovitosti. »Natočil si bom pijačo.«

Odkorakal je do mize v zakulisju, kjer je bila za igralce pripravljena pestra izbira pijač. Izbral je

steklenico in jo z vprašljivim pogledom privzdignil v zrak, a ker je Phillip odkimal, je Sebastian natočil gin samo v en kozarec.

»Nobenega razloga ni, zakaj Wesley ne bi Cecilii povedal resnice,« je nadaljeval debato o svoji novi igri, ko je odložil steklenico in dvignil kozarec. »Le da če bi ji, potem pisma v torbici sploh ne bi bilo treba, ker bi se vse rešilo še pred koncem drugega dejanja in igre bi bilo konec.«

»Občinstvo tega ne bo opazilo.«

»Seveda ne bo.« Sebastian je z enim požirkom zvrnil vase gin. »Ker bodo prej zaspali.«

Phillip se je zahihital. »Dvomim.«

»Jaz pa ne. Bil sem na vajah. Igro bodo po enem tednu umaknili.«

Ker njegov prijatelj tega ni komentiral, se je ozrl čez ramo. »No, zaradi najinega prijateljstva bi mi lahko ugovarjal.«

»Sebastian, z igro je najbrž vse v najlepšem redu.«

»Ne, ni. Ni dovolj dobra.« Počakal je, ker mu je v glavi začel odmevati očetov glas iz otroštva, glas, ki je vedno ponavljal prav te besede pri vsem, česar se je lotil kot mlad fant. »Nikoli ni dovolj dobro,« je zamrmral in si na čelo pritisnil ohlajen kozarec.

»To ni res,« je spominom iz prijateljeve preteklosti protestiral Phillipov glas. »Hudičevo dober pisatelj si in

to veš. Hočem reči,« se je nemudoma popravil, »kadar se ne trpinčiš s tem, kako si grozen.«

Sebastian je globoko zajel zrak in se obrnil naokrog. »Kaj, če me bodo kritiki raztrgali?«

»Potem boš naredil isto kot vsakič. Rekel jim boš, naj se speljejo, in napisal nekaj drugega.«

Sebastian žal ni mogel biti tako optimističen. »Kaj, če bodo imeli prav? Se spomniš mojega zadnjega romana izpred štirih let? Ko je izšel, so ga vsi sovražili. Še sam si priznal, da ni bil prida.«

»Tega nisem rekel. Prosil si me za mnenje in v svojem odgovoru sem napisal, da ni bil eden meni najljubših, in to je bilo tudi vse.«

»Preveč si vljuden, Phillip.« Sebastian je naredil požirek gina in se spačil. »Bil je zanič. Vse, kar sem napisal v zadnjih šestih letih, ni vredno počenega groša. Kritiki to vedo in ti tudi. Jutri bo po meni.«

Po nekaj trenutkih dolge tišine je spregovoril Phillip. »Sebastian, poznam te od malih nog. Pred petindvajsetimi leti sem te gledal, kako si se podil na zelenicah Etona in preklinjal vsakič, kadar si pri nogometu zgrešil gol, in se nato šopiril kot pav vsakič, ko si ga dal. Ko sva hodila v Oxford, sem te gledal, kako si se trpinčil zaradi vsake napisane besede v svojem romanu, nato pa s takšnim samozadovoljstvom sprejel vse pohvale, da bi te najraje zadavil, ker si me tako zavajal.«

»Kaj točno bi rad povedal?«

»Da me ti tvoji nasprotujoči si značajski lastnosti vedno znova presenetita. Nad svojimi knjigami si nepopisno prevzetan, pa vendar hkrati biješ bitke z mučno negotovostjo. Kako je možno, da v človeku obstajata dve nasprotni značilnosti? Ali so takšni vsi pisatelji ali samo ti?«

O prevzetnosti, o kateri je govoril njegov prijatelj, v zadnjih dneh ni bilo ne duha ne sluha. Čutil je samo negotovost. »Nazadnje sem te videl pred osmimi leti. Življenje na tujem me je spremenilo. Ne morem ...« Zlomil se mu je glas, ker ni mogel povedati resnice, čeprav mu je le-ta odmevala v glavi kot nepreklicno dejstvo. Ni mogel več pisati, le da mu to ni šlo z jezika. »Nisem isti moški, kot si ga poznal nekoč,« je rekel namesto tega.

»Si, si. Kot maček okoli vrele kaše hodiš gor in dol, na najslabše možne načine kritiziraš svoje najnovejše delo in vsem, ki so te pripravljene poslušati, govoriš, da je zanič. Že vnaprej si podal svoje običajne napovedi, da ga bodo vsi sovražili in da ga čaka mizeren konec. Čakam še tisti del, kjer boš oznanil, da je tvoje kariere konec, in krog bo zaključen.« Phillip je zmajal z glavo. »Eh, Sebastian, tudi če res misliš, da si se spremenil, se nisi. Niti malo ne.«

Phillip se je seveda hudičevo motil. Res se je spremenil, ampak to na način, ki ga njegov prijatelj ne

bo nikoli razumel. Kakor koli že, Phillipu bi bilo zdaj nesmiselno razlagati, kaj vse je v zadnjih letih lomastilo po njegovem življenju. In njegovega prijatelja bi bilo prav tako nesmiselno obvestiti, da nikoli več ne bo napisal nobene knjige ali igre. S tem je opravil.

Nenadoma je začutil, da se ga loteva izčrpanost, ki je ublažila njegovo nervozno energijo. Spustil je glavo, se s palcem in kazalcem uščipnil v koren nosu; ni si mogel pomagati – hrepenel je po kokainu. Drogo je zadnjič vzel pred tremi leti, ampak ja, še vedno je hlepel po njej. S kokainom, ki je utišal njegove ohromljene ustvarjalne dvome, se je pisanje spremenilo v nekaj popolnoma preprostega. Ni se več oziral na to, ali je bilo njegovo delo dobro ali ne, kajti prvič v življenju se mu je zdelo, da je bilo dobro. Ob kokainu je začutil, da je kos vsaki nalogi, da lahko prežene vse tegobe, premaga vsako oviro. Ob kokainu se je počutil nepremagljivega.

Dokler ga ni skoraj spravil v grob.

»Sebastian?« Njegove misli je zmotil Phillipov glas.
»Je vse v redu?«

Dvignil je glavo in se s težavo nasmehnil. »Seveda je. Saj veš, da sem na premierah vedno tečen.«

Oglasil se je zvonec in naznanil začetek igre čez pet minut. Phillip se je ob stebri vzravnal. »Čas je, da se odpravim na svoj sedež. Moja žena se že najbrž sprašuje, kaj se dogaja z mano.«

»Ne bi smel priti.«

»No, ja, sem pač mazohist.«

»Bo držalo. Igra je pod vsako kritiko.«

»To vedno rečeš.« Njegov prijatelj je mirno odkorakal na desno stran odra.

»Vem,« je zavpil Sebastian za njim. »Ampak tokrat je to res.«

»Pod kritiko?« Sebastian je nejeverno strmel v nazaj prepognjen časopis, ki ga je držal v roki. »*Social Gazette* moji igri pravi, da je pod kritiko?«

Abercrombie, ki je domneval, da je bilo vprašanje retorično, ni odgovoril. Valet je namesto tega dvignil pladenj z brivskimi pripomočki, vprašujoče pogledal Sebastiana in čakal. Tudi Saunders, lakaj, ki je prinesel jutranje časopise, je samo tiho stal in čakal, kdaj ga bo gospodar odslovil.

Sebastian se ni zmenil za nobenega od njiju. Še enkrat je prebral uvodne vrstice recenzije, natisnjene v jutranji izdaji *Social Gazette*: »'Sebastianu Grantu, ki se je nekdanj uvrščal med najimenitnejše pisce devetnajstega stoletja, je ob prvem poskusu komedije, *Dekle z rdečo torbico*, hudo spodletelo. Zgodba je pod kritiko ...'«

Nehal je brati na istem mestu kot prej in ošinil na vrh članka, kjer je bilo natisnjeno avtorjevo ime. »George Lindsay,« je zamrmral mrko in dvignil glavo. »Kdo hudiča je George Lindsay?«

Abercrombie tudi tokrat ni odgovoril, misleč, da odgovor z njegove strani ni bil pričakovan. Še naprej je stal ob brivskem stolu in čakal, da se bo njegov gospodar usedel.

Sebastian pa je samo bral naprej. »'Zgodba je pod kritiko',« je ponovil vse bolj jezen, »'tematika je oguljena in zaplet težko verjeten. Ker gre za komedijo, bi te spodrsaljaje lahko spregledali, če bi bili dejansko smešni. Jej, jej, literarnemu kritiku je bila triurna predstava v Old Vicu zabavna kot obisk pri zobozdravniku.'«

Razdražen kot le malokdaj se je premaknil, da bi časopis vrgel stran, a si je nato premislil. Radovednost, ki je premagala njegov prezir, ga je gnala, da je bral naprej.

»'Znano je, da ima Sebastian Grant aristokratski naslov grof Avermore, in da je vzdrževanje posestev v času agrarne recesije postalo drago. Ob upoštevanju dejstva, da gledališka komedija v teh časih ni samo priljubljena, temveč tudi zelo dobičkonosna zvrst, kritik ob tem lahko povzame, da je avtorja pri pisanju te igre motiviral finančni in ne literarni vidik.'« Počakal je in pogledal Abercrombieja. »No,« se je hlinjeno opravičeval, »za svoje delo sem rad plačan. Nezaslišano, kajne?«

Ni čakal na valetov odgovor. »'Rezultat tega je povsem ponesrečen,'« je nadaljeval. »'Namesto, da bi

vrnitev v londonsko gledališče slavil kot prvorazredni Sebastian Grant, bi njegov prihod lahko primerjali z drugorazrednim Oscarjem Wildom.'«

Z besnim vzklikom je časopis zalučal v zrak, da so listi poleteli v vse smeri. »Drugorazredni Oscar Wilde?« je rjovel. »Oguljena tematika? Težko verjeten zaplet? Kakšna predrznost! Kako si drzne ta kritik ... ta bedak ... ta ... ta nihče, ki opleta s pridevniki ... kako si drzne na takšen način skritizirati mojo igro?«

Ko se je Saunders premaknil, da bi pobral časopisne liste, je Abercrombie končno spregovoril. »Gospod Lindsay ima najbrž pomanjkljivo vzgojo, sir. Ali se zdaj želite obriti?«

»Da, Abercrombie, prosim,« je rekel zadovoljno, ko je preusmeril svoje misli. »Ta kritik pravi, da je moje delo zanič, ampak zanič je njegova ocena. Saunders,« je dodal, »odnesite tiste traparije tja, kamor sodijo.«

»Da, sir.« Lakaj se je priklonil, a ko se je odpravil proti vratom z zdaj skrbno zloženim časopisom, je Sebastiana spet premagala radovednost. Iztegnil je roko in mu iztrgal časopis, lakaja pa odslovil iz garderobne sobe in se usedel na svoj brivski stol. Medtem ko je Abercrombie milil čopič za britje, je Sebastian nadaljeval branje recenzije. Vaja ga je razvnela kot še nobena stvar.

Igra, je izjavil gospod Lindsay, temelji na slabo zgrajenem nesporazumu in njen glavni junak Wesley je

bil povsem neprepričljiv. Preprosta razlaga njegovi dragi dami Cecilii v drugem dejanju bi rešila vse. Wesleyjevi poskusi dvorjenja Cecilii bi morali biti za občinstvo najbrž zabavni, vendar so bili prizori v resnici precej mučni in gledalcem je bilo za ubogega možakarja na odru hudo. Kakor koli že, razveseljiv je bil konec zgodbe, predvsem zaradi dejstva, da je je bilo dejansko konec.

»Ha-ha,« je zamrmral Sebastian in povetil ustnice. »Zelo prebrisano. Tale gospod Lindsay je očitno zelo duhovit.«

Rekel si je, naj neha brati te bedarije, a ker je prišel že skoraj do konca, se je odločil prebrati še drugo.

Tisti, ki so upali, da bo Sebastian Grant po tako dolgi odsotnosti svoj prihod proslavil z mogočnim in ganljivim delom, značilnim za njegovo zgodnje obdobje, bo razočaran. Nekdaj odlični predstavnik angleške literature nam je predstavil dosledno trivialen dolgčas, ki je v zadnjih osmih letih postal stalnica njegovih del. Literarnega kritika zelo žalosti dejstvo, da je Sebastian Grant svoje najiminitnejše delo objavil že pred skoraj desetletjem.

Sebastian je zarenčal in zaklel kot star mornar ter še enkrat zalučal časopis v zrak. Jadral je čez Abercrombieja, ki se je hvala bogu sklonil, in zaplahutal na tla.

Ko se je njegov valet vzravnal, je Sebastian pogledal razmetane liste časopisa na tleh in začutil neustavljivo željo, da bi recenzijo prebral še enkrat. A se je namesto tega naslonil nazaj in zaprl oči. Kakor koli že, ko je njegov valet začel s svojim običajnim brivskim ritualom, se Sebastian ni mogel otresti ostrih besed Georgea Lindsaya, ki so mu odmevale v mislih.

... kot obisk pri zobozdravniku ... drugorazredni Oscar Wilde ... najimenitnejše delo objavil že pred skoraj desetletjem ...

Že dolgo nazaj se je sprijaznil z dejstvom, da je napadanje kritikov neizogiben del njegovega poklica, vendar je ta neusmiljena obsodba vseeno prekoračila vse meje. In ker je žaljivko podal *Gazette*, časopis, ki ga je imel v lasti njegov založnik, je bil to še dodaten udarec zanj.

Kdo sploh je ta George Lindsay? Kakšne diplome je imel, da si je lahko dovolil oblatiti pisateljevo delo in mu reči, da je pod kritiko?

»Milord?«

Sebastian je odprl oči in opazoval, kako je Abercrombie stopil proč in razkril butlerja Wiltona, ki je s pladnjem v rokah stal nedaleč proč. »Prispelo je pismo od gospoda Rothersteina, sir,« ga je obvestil butler. »Osebnostno ga je dostavil njegov tajnik. Pomislil sem, da je zadeva morda pomembna, in ga zato takoj prinesel sem.«

Sebastian se je vzravnal in z zlo slutnjo vzel pismo s pladnja. Razdril je pečat, odprl obvestilo in ga prebral. Nad odebeljenimi vrsticami, napisanimi s črnim črnilom Jacoba Rothersteina, ni kazal posebnega navdušenja.

Prodaja vstopnic za nocojšnjo predstavo se je od včeraj znižala že za trideset odstotkov. Če bo šlo tako naprej, bomo igro do konca tedna morali umakniti z odra. Govori se, da je imel *Gazette* prav – da je igra čista polomija. Kaj zlomka se dogaja? Ali ne moremo dobiti dostojne kritike vsaj s strani časopisa, ki je v lasti tvojega založnika? Predlagam, da zadevo nemudoma predebatiraš z Marlowom.

J. R.

Sebastian je vrgel pismo nazaj na pladenj in zaklel. Rotherstein je imel seveda prav. Treba je ukrepati. Popoldne bo obiskal Marlowa, se je odločil, in mu povedal, kar mu gre. George Lindsay morda tega še ne ve, ampak njegove poklicne kariere kot kritika bo kmalu konec.

LAURA LEE GUHRKE

Grofova igra
zapeljevanja